

LILY S. MORGANOVÁ

MĚSTO

A fantastical floating island city with a castle and a river, set against a starry sky. The city is built on a dark, rocky island that floats in a dark, starry sky. The city is illuminated by a warm, golden light, and a river flows through it. The sky is filled with stars and a crescent moon. The overall atmosphere is magical and ethereal.

HOŘÍCÍCH KRIDEL

FRAGMENT

A white feather is shown in the bottom left corner of the page, pointing towards the center.

Město hořících křídel

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Lily S. Morganová

Město hořících křídel – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

LILY S. MORGANOVÁ

MĚSTO
HOŘÍCÍCH
KŘIDEL

Přeložila Eva Žočkova

FRAGMENT

Když se vám začnou doma hromadit knihy, je to na draka. Chcete si udělat místo pro jiné fantastické kousky? Tak pošlete některé dál s www.restorio.cz.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

© 2021by CARLSEN Verlag GmbH, Hamburg, Germany
All rights reserved
Translation © Eva Žočková, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-253-6822-0
ISBN e-knihy 978-80-253-6832-9 (1. zveřejnění, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-6833-6 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-6830-5 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

*Pro mou rodinu a přátele,
kteří mi vždy věřili,
i když já jsem svou víru už ztrácela.*

I. KAPITOLA

MAY

May silně mávala křídly a vznášela se nad střechami paláce kolem vysokých kopulí odrážejících měsíční svit, vrcholků věží a příkrých štítů, jejichž tmavé kontury čněly do nebe.

Vítr ji šlehal do obličeje, vytrhával jí dlouhé prameny vlasů z upleteného copu a rozcuchával havraní peří na zádech.

Natočila se doprava a obloukem zamířila k budově šikmo naproti. S maximální soustředěností prosvištěla kolem několika chrličů vody stojících jako vojáci na římse balkonu. I při sebemenší nepozornosti hrozilo, že narazí do budovy. May si riziko uvědomovala, ale parkour na stavbách ji až magicky přitahoval. Noc co noc ji lákal, ať ukáže své schopnosti.

Paže a křídla držela blízko u těla, proletěla mezi dvěma stožáry a vyhnula se třetímu, poté se spirálovitě vznesla vzhůru. Srdce jí bušilo. Nechala se unášet stoupajícím proudem nad Elydorem, dokud se její dech nezklidnil.

Na černomodré obloze nad spícím městem svítily hvězdy. May si užívala ticho a starosti hodila za hlavu.

Jako dítě milovala závody se svým otcem, objevování nekonečné svobody nebe a zkoušení riskantních manévru.

Její otec byl jako velitel Ašitů téměř neustále vyčerpán, první minuty ranních hodin však patřily pouze jim.

Mayina hrud' se sevřela úzkostí. Neuběhl den, kdy by jí nechyběl, a přála si, aby se s ním dál toulal v oblacích.

Zamrkala a potlačila pálení v očích, přitáhla křídla k tělu a nechala se unášet dolů. Řítla se hlavou směrem k zemi, dvůr paláce se přibližoval stále rychleji.

V žilách jí stoupal adrenalin. Téměř slyšela šum mocných křídel svého otce, který jí byl těsně v patách, aby ji zachytil, kdyby ztratila kontrolu.

Kouzlo vzpomínek ji pohltilo a potlačilo strach z nárazu. Strach, který vyzýval Mayin rozum k přerušení střemhlavého letu dřív, než bude pozdě. V tuhle chvíli jen chtěla zastavit čas a upnout se na klamný pocit, že je zase se svým otcem.

Řítla se kolem větví prastarých stromů, přímo k dlažbě. Až v poslední vteřině roztáhla křídla a v nohách jí škublo, když náhle přibrzdila. Ucítila bodnutí v zádech, bolest však vnímala jen jako tupý dozvuk.

Znovu se vyhoupla do výšky. První sluneční paprsky dne vylézaly za siluetou města a zbarvily nebe do fialova. Plachtila nad palácem doprovázená poryvem větru a myšlenkami na to, že zítra se proletí znovu.

Přejela pohledem čtyři městské části Elydoru. Třpytivé střechy Zlaté čtvrti ji uchvátily. Na rozdíl od jiných působila za tmy čtvrt s mramorovým palácem a nesčetnými měsíčními květy jako poklad z dávných časů. Místo, na kterém člověk hledal zázraky a nikdy se nevzdal naděje, že je objeví.

Jižně odtud ležela Rolnická čtvrt, která za dne připomínala zelenou vlnu, neboť všechny zdi domů pokrývaly vertikální zahrady s barevnými květinami, ovocem a zeleninou. Dál na západ v Řemeslnické čtvrti už to tak lákavě nevypadalo, a to v kteroukoliv denní dobu. Tyčily se tam komíny továren a zahalovaly část města do bledé mlhy.

Na severu se nad budovami vznášely stíny noci. Občas bylo slyšet o šlechticích, kteří zmizeli v úzkých uličkách Tarrosu. V dalších dnech se někteří objevili, okradení a se ztrátou paměti, jiní byli nalezeni v tmavých zákoutích zmlácení nebo s podříznutým hrdlem.

May zahнала myšlenky na chudinskou čtvrt, ve které žili vyhnanci a nejchudší obyvatelé Elydoru. Brzy propukne zmatek nového dne a s ním se o slovo přihlásí její úkoly.

Vyletěla obloukem k západnímu křídlu paláce, aby se před ranním tréninkem boje nasnídala.

Pod ní se táhly vodotrysky, zahrady se přibližovaly. Z dálky zahlédla vesele bublající kašnu, kolem které se pnuly nejkrásnější sluneční růže města. Za kašnou rostly vkusně zastřižené keře a nad okrasnými stromy čnělo několik nebeských věží.

Překvapeně zastavila a přivřela oči. Normálně byli touhle dobou u paláce vidět nanejvýš hlídkující gardisté nebo toulavé kočky. I když už chtěla být co nejrychleji v jídelně, nakonec se nenápadně přiblížila ke skupině, která hlasitě hulákala v kruhu kolem dvou mužů. Ti spolu zápasili.

Řinčení zbraní doléhalo až k ní. Ani jeden z přítomných gardistů do dění nezasáhl.

„Sto pinasů na Clyde!“

„Sto třicet na Reese!“ zvyšovali nabídku kolem stojící nebeští strážci a povzbuzovali bojovníky.

No skvělé. May obrátila oči v sloup. Není nic lepšího po ránu než parťák šlechticů, kteří ještě nenašli cestu domů z hostiny.

Clyde, ve městě vyhlášený průšvihář, který se k nelibosti své rodiny stále dostával do problémů, se ohnal sekerou po svém protivníkovi. Rees, Mayin nejlepší přítel z dětství, uskočil, odrazil sekeru dýkou a napřáhl se k protiúderu.

Když se ti dva střetli, byly potíže nevyhnutelné a May by se nedivila, kdyby si Clyde u gardistů zařídil, aby se do zahrad příliš nedívali.

Rees odrazil další úder, plnou silou máchl svými labutími křídly a vymrštil se proti útočníkovi se sekerou. Clyde se sklonil a o vlásek unikl čepeli.

„Přestaňte!“ nařídila May hlasitě. Nechtěla, aby byl někdo vážně zraněn. Přiblížila se a vstoupila do kruhu, který se kolem zápasníků vytvořil. Křik okamžitě utichl a přihlížející jí hned udělali místo. Ve vzduchu byla cítit vůně bobulového vína a Mayin prázdný žaludek o sobě dal ihned vědět. Potlačila dávný reflex a přísně se rozhlédla kolem.

Clyde ztuhl, sekeru připravenou k úderu. Dýka v Reesově ruce sebou útočně cukala, ale i on se držel zpátky. Z rány nad levým obočím mu prosakovala krev a stékala mu po tváři. Rudé skvrny zohavily jeho bílou košili. Ještě včera večer, když May odcházela z hostiny, byla ta košile sněhobílá.

Clyde nevypadal o nic lépe. Horní ret mu praskl a oko začalo natékat.

„Co se tu děje?“ zeptala se. Ostatní s respektem couvli před údery jejích křídel. Nebyla sice přímo spřízněná s králem, zaujímalá však první místo mezi následníky trůnu a všemi šlechtici.

„On...“ vybuchl Clyde, ale Rees mu chladně skočil do řeči.

„Jen trochu rozdílné názory.“ Hněv ve svém hlase stěží ovládal a upíral zrak na protivníka, jako by ho chtěl probodnout pohledem.

May mu nevěřila ani slovo. Určitě šlo o spor, který mezi oběma rodinami vládl už po generace. Než ale mohla jakkoliv zareagovat, rozlehlo se ránem ohlušující zadunění, které napnulo každou část jejího těla. Nebeští bojovníci na sebe s úlekem pohlédli. Pokud zazněl poplašný zvon, znamenalo to, že město je v nebezpečí, a každý okamžik mohl rozhodnout o životě a smrti.

„Držte se nouzového plánu,“ přikázala mužům okolo sebe a následně se zadívala na Reese a Clydea.

„Vy dva se dnes odpoledne dostavte do audienční síně.“

Aniž by čekala na odpověď, odrazila se, nechala zahrady za sebou a vyletěla k paláci.

Z kasáren i z dalších částí paláce se vyhrnuli nebeští bojovníci a gardisté, vzletěli z odletových míst a sledovali poplašný signál.

May letěla proti nim a už z dálky viděla bojovnice Ašitů vznášet se nad stromy ve dvoře. Měli na sobě černé bojové obleky ze žáruvzdorného hedvábí, vysoké boty a přes ramena přehozené nablýskané štíty.

V okamžicích jako tento byla ráda, že si každé ráno obléká ochranné oblečení, protože teď nebyl čas se převlékat. Naštěstí včera na rozdíl od jiných návštěvníků banketu nepila. A i když se po dlouhé noci necítila v té úplně nejlepší formě, byla připravená.

Někteří bojovníci kývli May na pozdrav, když zaujala své místo ve formaci. Velitel vyrazil z vysoké budovy, zabrzdil vedle vrcholků starých jedlí a zakřičel rozkaz. Jeho zjizvený obličej vypadal ve slabém světle vycházejícího slunce jako krajina posetá krátery. May rychle odvrátila zrak a soustředila se na svou pozici.

Za pár vteřin se mezery v řadách uzavřely a před ní zaujal místo v doprovodu dvou strážců král.

„Kupředu,“ zvolal velitel.

Letěli nad špičatými věžemi, větrnými korouhvičkami a bílými mramorovými budovami zdobenými barevnými vlajkami.

Dunění poplašného zvonu ještě stále znělo ránem jako úder hromu. May cítila v hrudi napětí. To ji nabádalo k opatrnosti, když vyhlížela zářivé světlo Gluta pustošícího Zlatou čtvrt.

Rozprostřel se v ní neklid. Měla za sebou spoustu hodin výcviku, ale každý soupeř byl nevypočitatelný.

Pohledem kmitala přes patrové vily, dvory plné květin a široké nákupní ulice s čajovnami a kavárnami, nad kterými stoupal kouř.

Někde tady se musel schovat.

Za okamžik uviděla rodiny, které spěchaly ze svých usedlostí, odrážely se od země a mířily směrem na západ, kde by se mohly ukrýt mimo město, než bude nebezpečí zažehnáno.

Velitel hnal oddíl rychlým tempem kupředu, vedl ho přes tržiště kolem zavřených obchodů a stánků uzamčených závorami.

Tam, kde vládl zmatek, dohlíželi na evakuaci gardisté. Starali se o to, aby nikdo nezůstal ve svém domě nebo neodnášel cennosti z budov.

Když se ubírali kolem divadla, ucítili ve vzduchu zápach ohně a popela. Oddíly hasících bojovníků již držely plameny v šachu. Vytvořili dva řetězy, v blízkém akvaduktu plnili kbelíky, jak nejrychleji to šlo, a podávali si je až k ohnisku požáru. Hasili oheň tak dlouho, dokud nebylo jasné, že už nemůže přeskočit na okolo stojící budovy.

May letěla s dalšími bojovníky přes střešní terasy k promenádě, která vedla do centra městské části. Tam trůnila na podstavci zlatá socha Slunečního orla.

Glut musel být blízko.

Naštěstí škody u divadla ještě nebyly tak hrozné – na rozdíl od posledního útoku, ze kterého se město tak hladce nevzpamatovalo. Plameny přeměnily velké množství domů na suť a popel, a navíc zničily plný sklad potravin, než je konečně uhasili.

May obletěla s ostatními věž městské knihovny a srdce se jí málem zastavilo. Jen pár metrů od sochy se ze sloupové chodby jednoho dvoupatrového domu linulo zářivé světlo.

Bylo to stejné místo jako před šesti lety. Místo, kterému se vyhýbala, protože to, co se na něm stalo, chtěla uzavřít za dveřmi zapomnění.

Střípky vzpomínek se osvobodily ze svého vězení a nezadržitelně se draly ven. Glut, který vyskočil přímo na jejího otce. Hořící látka a dým. Živoucí pochodeň ve větru.

„Glut na třetí hodině!“ zařval velitel. Společně vyrazili jako hrot šípu k ohnivému světlu.

Jeho rudě zářící tělo vypadalo jako kometa, která se zřítíla z noční oblohy a zachytila se v ulicích Elydoru. Jiskry sršely všemi směry, a ačkoliv mezi nimi stály ještě tři vily, May na tvářích jasně cítila mihotavý žár.

Přímo před ní uháněl král Oras. Indigový plášť vyměnil za bojový oblek a skvrnitými sovími křídly energicky krájel vzduch.

„Zaujmut postavení!“ zvolal velitel. Bojovníci vedle May se rozletěli do stran, zatímco ona zůstala sama vzadu, aby mohla sledovat dění shora.

Glut se řítí přes náměstí, přímo na sochu, a přesně jako tenkrát narazil do soklu.

Útržky vzpomínek zasypaly May jako lavina.

Opět uviděla svého otce, který odstrčil mladého gardistu. A Gluta, kterému se on sám už nemohl vyhnout.

Peří mu začalo hořet. Plameny se bleskurychle rozšířily od okrajů křídel až k ramenům. May mu chtěla pomoci, ale jeden z ašitských bojovníků ji pevně držel a ona byla příliš slabá, než aby se mu vymanila. Její otec se skutálel k zemi. Ve vzduchu visel pach spáleného masa a ozvěna děsivého výkřiku.

Nebe se začalo točit, domy se nebezpečně kymácely. Dýchat. Musela dýchat. May s námahou nasála kyslík do plic a pokusila se soustředit na daný okamžik tady a teď.

Král se k ní otočil. Věděla, že ji chápe. Položil jí ruku na rameno, aby ji uklidnil.

„Dnes půjde všechno dobře,“ slíbil, ale vrásky v obličejí se mu prohloubily. Její otec byl jeho dobrým přítelem.

I když v ní stále ještě doznívalo trápení, přiměla se k úsměvu, aby mu poděkovala. Bylo její povinností chránit obyvatelstvo a vydala by ze sebe všechno, protože dala slib svému otci.

Pevně stiskla zuby, vzepřela se proti svým vnitřním dveřím a prudce je zabouchla, aby za nimi minulost zase uzavřela.

Král se otočil a přistál uprostřed silnice. May zůstala ve vzduchu a zamířila pohled na Gluta, který zas a znovu vrážel do začouzeného soklu. Shora byly nevypočitatelné manévry ohnivě bytosti přece jen o něco rychleji rozpoznatelné než zdola. Někdy měla jen zlomky vteřin, aby své kolegy varovala a ochránila před srážkou.

„Zaujmout pozici!“ rozkázal velitel pod ní.

Bojovníci stáhli křídla, aby nabídli méně plochy k útoku, před hruděmi si drželi naleštěné štíty a sešikovali se proti žhnoucímu Glutovi.

„Vyrovnat!“

Synchronně vyrovnali své štíty a zachytili sluneční paprsky začínajícího dne, aby odrážejícím se světlem nalákali Gluta směrem ke králi.

Nechali světlo klouzat po zemi a zastavili ho těsně před Glutem. Žhnoucí tělo se otřásalo, chvíli vyčkávalo a vzápětí se na záři vrhlo.

Opatrně, jako by balancovali se syrovým vejcem, posunovali bojovníci odrážené světlo zpět směrem ke králi a lákali Gluta jako obrovského mola.

Vzdálenost se stále zmenšovala, až mezi oběma zbýval pouze půlmetrový rozestup.

Vládce se ke Glutovi pomalu natáhl, nebeská modř se vmísila pod ohnivou oranžovou a Glut ucukl před jeho dotekem.

May zaťala nehty do dlaní. Nespouštěla z krále Orase a jeho protivníka oči.

Oras byl jediný v Elydoru, kdo ovládal potřebnou magii a mohl Gluta zneškodnit, aniž by sám shořel. Přesto cítila strach – nechtěla svého přítele a mentora ztratit.

Král vrazil bleskovou rychlostí ruce do plamenného těla, aby ho se sebou spojil. Klikaté plamenné rýhy na panovníkově čele se rozžhavyly, jakmile se síly střetly.

Glut se vzepřel, až jiskry létaly všemi směry. Cloumal sevřením tak silně, že krále málem smetl. Ten však zavrtal prsty ještě hlouběji do těla svého nepřítele.

Ačkoliv s ním Glut házel sem a tam, držel se pevně a vysával mu sílu, dokud ohnivý tvor nebyl bledší a menší, až nakonec všechn odpor vzdal.

May s úlevou uvolnila své křečovitě sevřené ruce a rychlým mávnutím křídel vzlétla. Oras Gluta pohltit v rekordním čase. Brzy z ohnivce nezbylo téměř nic, kromě škod a hrůz v ulicích. May spokojeně kroužila nad místem souboje a prohlížela si okolí. I když většina obyvatel krále uctívala, existovala i skupina rebelů, kteří by mohli nepřehledné situace využít a pokusit se panovníka unést. Vše se ale zdálo klidné. Také oheň u divadla byl téměř uhašen a už jen ojedinělé plamínky olizovaly dřevěné obložení. Poplašný zvon utichl, a tak se obyvatelstvo smělo vrátit do svých domovů.

Mayin žaludek nevrle zakručel. Až se dostane do paláce, nejprve si dá koupel a řekne si služebné o koláče.

Většinu kouře rozptýlil vítr a May teď mohla jasně vidět věže paláce, který se tyčil uprostřed Elydoru. Dole se přes údolí Regentalu v jemných ohybech vlnila řeka, která oddělovala šlechtickou čtvrť od Tarrosu na severu.

Náhle přitáhlo Mayinu pozornost slabé zablýsknutí, sotva silnější než sluneční paprsek odrážející se v okenní tabuli. V ten moment zapomněla mávat křídly a jen upřeně zírala na bod na druhé straně řeky. Zrádný žár vzplanul a rychlostí blesku zmizel mezi domy.

2. KAPITOLA

MAY

May zaklela a mávla křídly, aby se nezřítla k zemi jako kus kamene. Na čele jí vyrazil studený pot, když si rychle prohlížela střechy na severu. Nastražila uši a usilovně naslouchala, žádný alarm však nezazněl. A žár také zmizel.

Až do tohoto okamžiku se během jednoho dne nikdy neobjevili dva Glutové. A do Tarrosu se žádný nezatoulal už celou věčnost. Ale pokud se jí to nezdálo, nacházel se teď další Glut uprostřed stovek dřevěných chalup.

May se zatočila ve vzduchu a zamířila k veliteli, který dohlížel na oddíl na zemi.

Král do sebe stále pohlcoval prvního Gluta, a i když ohnivec už sebou zacukal jen občas, drželi bojovníci Ašitů štítů dál vzpřímeně.

Rychle nahlásila, co objevila.

Hluboká vráska na zjizveném čele velitele se zvýraznila.

„Prozkoumejte to,“ odpověděl přes hluk doznívajících prací hasících bojovníků. „Budu dávat pozor, a když zazní poplašný zvon, vyrazím s jednotkou co nejrychleji.“ Ustaraně se podíval na krále Orase, jehož tělo se třáslo námahou. Obličej se mu nezdravě leskl a tmavé oči v něm vy-padaly jako dvě černé díry.

May kývnutím potvrdila, že rozuměla, a roztáhla křídla, aby neztratila ani minutu. Jako vichřice vylétla směrem k Tarrosu a modlila se, aby se mýlila. Král obvykle potřeboval několik dní, než dostal energii Gluta pod kontrolu a nabral zpět svou sílu. Vůbec nechtěla myslet na to, co by se stalo, kdyby se po městě opravdu proháněl další Glut.

Letěla rázně nad kopulemi a budovami z bílého vápence, kolem zdí paláce a přeletěla pagody Slunečního chrámu.

Čím více se dostávala na sever, tím nižší byly štíty budov a ulice bez stromů lemovaly stále se zmenšující domy. Tmavé plochy střech doplňovaly slaměné a dřevěné šindele, červené cihly nahrazovaly mramor.

Dívala se na zvonici, jejíž černá cibulovitá střecha se dala rozeznat už z dálky. Přibrzdila a plachtila dál.

Domy byly postavené hustě jeden vedle druhého. Ošuntělé boudy na špinavých místech, vybledlé plachty stánků. Jejich původní barva šla odhadnout jen s hodně velkou fantazií.

Někde tady ten záblesk viděla. Teď se tu ale nacházeli jen dva opilci potácející se přilehlou uličkou.

„Hej, ty!“ zavolal jeden z nich a namířil na ni lahví. „Chceš si něco při... přivydělat?“ Zakopl, chytil se druhého opilce a odhodil lahev, která se s řinčením rozbila o kamennou dlažbu. May s odporem zatřásla hlavou a pokračovala v letu. Hospody, které mýjela a ze kterých se ozýval hlasitý smích, byly zcela zpustlé. Omítka se odlupovala z fasád a okna byla tak špinavá, že nebylo možné vidět dovnitř. Tam jistě zavítali jen ti, kteří patřili k nejhorší sortě hrdlořezů.

Ovanul ji pach laciného třešňového vína, nasládlého prašného oparu a zvratků, až se jí udělalo špatně. Zabořila obličej do rukávu, dýchala nosem do bundy a pokračovala co nejrychleji v pátrání.

Brzy dorazila k pozůstatkům městské zdi. Připomínala děrované suťové pole, ze kterého byl odstraněn nespočet kamenů. Na žalostných

obrysech bývalé rozhledny objevila kruhové stopy po sazích a sežehnutá stébla trávy, která vedla až k okraji města. May je následovala a nahlédla přes strmé útesy do propasti.

Pod plovoucím městem zuřil příboj, voda zlostně narážela do útesů vystupujících z vln. Další stopy od sazí ani Glut samotný vidět nebyli.

May by se nejraději vrátila do paláce, ale smysl pro povinnost jí v tom bránil. Odhodlaně se otočila. Hranice Elydoru nechala za zády a opět obrátila svou pozornost k páchnoucí čtvrti.

Čím déle se na ni dívala, tím si byla jistější, že šlo o klam a další Glut neexistuje. Přesto pohledem dál zdráhavě projížděla tmavé uličky a zákoutí dvorů.

Zrovna když si promnula studené ruce a už se pomalu rozhodovala, že se vrátí, objevila slabé světlo za přístřeškem jednoho hostince. Rychle sletěla níž. Všimla si, jak se ohnivá záře prohnala pod mostem. Pokračovala za ní. Vedle sloupu se vznášel největší Glut, jakého kdy viděla. Vzápětí vyrazil do další uličky.

Sakra. Sakra. Sakra.

May se do žil vlil adrenalin. Vyletěla do vzduchu jako šíp.

Proti Glutovi nemohla nic dělat, protože jen nositel plamenné runy ovládal magii boha Slunce. Jedinečná síla, která mohla eliminovat nebezpečí, byla vyhrazena regentovi. May by ji sice za pár týdnů měla od krále Orase dostat během zatmění Slunce, jenže by ji potřebovala právě teď.

Nezbývalo jí nic jiného, než se vrátit a zazvonit na poplašný zvon, aby varovala obyvatelstvo a informovala velitele. Král a bojovníci Ašitů musí dorazit dříve, než Glut rozdmýchá oheň. Pokud by se plameny rozšířily, rychle by přeskočily na další domy a hasící bojovníci by neměli šanci. I když by se většina obyvatel mohla zachránit ve vzduchu, Elydor by byl zničen. Jediný prostor k životu uprostřed bouřících vln.

Od doby, kdy před mnoha lety vpadl do Elydoru první Glut, byla v každé čtvrti postavena zvonice. Převyšovala všechny ostatní budovy, aby byla vidět již z dálky. Každý ze zvonů měl svůj speciální zvuk. Díky tomu mohlo být nebezpečí rychleji lokalizováno. Už od mala se nebeští bojovníci učili rozeznít zvon, jakmile uvidí žár.

May doletěla ke kruhové stavbě, od jejíž cibulovité střechy se odrážely sluneční paprsky. Oslepená přivřela oči a obletěla sloup. Během přistání chytila visící lano, aby mohla rozhoupat zvon. Připravila se na ohlušující zvuk a zatáhla.

Nic se nestalo.

May se zavěsila za provaz celou svou vahou, přesto zůstal zvon němý.

Rozčileně se koukla zespodu do těla zvonu a hned poznala, v čem je problém. Srdce zvonu, které mělo tlouct do kovu, zmizelo. „Který zpropadenec...“ zaklela. Kov se určitě nerozplynul ve vzduchu. Jen naprostého vyvržence mohlo napadnout ukrást tak důležitou věc.

May sevřela pěsti a měla co dělat, aby nekopla do sloupu. Musela co nejdříve vymyslet jiné řešení, aby varovala obyvatelstvo. Zvony v dalších čtvrtích nikdo nerozhoupal, jinak by už byli nebeští bojovníci v pohotovosti.

Prudce vyletěla do vzduchu. Roztáhla křídla a hnala se zpátky ke Glutovi. Ten se mezitím prohnal třemi uličkami mezi řadami domů a jen zázrakem dosud nic nezapálil. „Přemýšlej!“ pobízela May sama sebe. Ulice pod ní byly vyliďněné, proto Gluta nikdo neobjevil. Musela co nejrychleji na něco přijít.

Nasupeně kolem sebe hledala něco, čím by mohla způsobit hluk. Ale jedině, co viděla, byla ztrouchnivělá dřevěná prkna porostlá plísní a houbami.

Zatraceně. May slétla níž, až se špičkami nohou skoro dotýkala střechy, a zhluboka se nadechla.

„Pozor! Glut!“ zařvala, co nejhlasitěji mohla, ale jedinou odpovědí jí bylo zakokrhání osamělého kohouta někde v dálce. „Jménem krále, opusťte ihned svoje domy!“

„Ticho!“ Někde za ní se otevřela okenice. May se otočila právě včas. Uviděla, jak přímo na ni letí bota. Vymrštila ruku, chytila ji a vši silou jí hodila zpátky. Trefila okenní tabulku, která se s rachotem roztříštila.

„Neslyšeli jste? Glut ohrožuje vaše ulice!“ křičela a cítila, jak jí krev vře v žilách.

Nikdo přece není tak hloupý, aby ignoroval varování před Glutem.

Glut se málem otřel o starý sud a svištěl si to dál přes rozcestí. May ho chtěla sledovat, aby ho zase neztratila z očí. Ale na ploché střeše se před ní s drhnutím o červené cihly rozrazily padací dveře a mocným mávnutím křídel z nich vyletěl nebeský bojovník. V ruce držel botu a zlostně se rozhlížel kolem.

„Hej!“ zařval a protáhl obličej, jakmile spatřil May. „Co tě to napadlo rozbíjet mi okno?“

„Glut...“ chtěla objasnit nebezpečnou situaci. Vůbec ji však neposlouchal, napřáhl se a smradlavou botu po ní hodil.

Tentokrát ji May nechtyla, jen se jí vyhnula. „Měli byste se starat o Gluta,“ netrpělivě lapala po dechu. Koutkem oka uviděla další obyvatele města, kteří vylétali ze svých domovů a šeptali si spolu. Dobře. Konečně se probrali.

May se k rozčileně se tvářícím postavám natočila čelem.

„Ty!“ Ukázala na Luňáka, který se na ni lstivě díval, jako by přemýšlel, jak jí co nejrychleji oloupit. „Zalet' do Zlaté čtvrti k soše Slunečního orla a řekni veliteli ašitských bojovníků, že tě posílá May Lodriss a že musí hned vyrazit.“ Otočila se ke dvěma Kosům. „Vy musíte...“

Někdo jí chytil za rameno a hrubě s ní škulbl. Muž, který po ní předtím hodil botou, se teď na May zlostně mračil. „Ty tady nerozkazuješ!“

Ohnala se rukou a jedním mávnutím křídel od muže odskočila.

„Nedotýkejte se mě,“ otočila se a pohlédla na Jestřábova křídla. Pravděpodobně v nich bydlela všelijaká havěť.

„Vy šlechtici si myslíte, že si můžete všechno dovolit.“ Rychleji, než by to od něj čekala, se po ní natáhl a současně se rozmáchl druhou rukou. Uskočila před jeho úderem pěstí, otočila se a udeřila ho loktem do ledvin.

„Tak dost! Nemáme čas na hrátky!“

Útočník se pod silou jejího úderu zapotácel. Mayina trpělivost byla téměř pryč. Čím více času uběhlo, tím blíže byla katastrofa.

Napřímila se, ale ze své pozice už Gluta neviděla a nikdo kolem se ho nenamáhal vyhlížet.

Copak nepochopili vážnost situace?

Její protivník se vzpamatoval a chtěl se na May znovu vrhnout, když se nad střechami ozval hluboký hlas.

„Daxi! Měl bys bojovnici Ašitů poslechnout!“

Konečně někdo rozumný.

Černovlasý Jestřáb strnul a stejně jako May se rozhlížel po tom, kdo promluvil. Šikmo naproti na hřebeni jednoho domu stál urostlý muž, který mohl být jen o trochu starší než May.

Jeho rozepnutý plášť váł ve větru a vysoké hnědé boty mu sahaly skoro až ke kolenům.

„Musíme si pospíšet!“ zvolal. V tomtéž okamžiku vystoupal za zadní řadou domů do nebe sloup kouře.

May přeběhl mráz po zádech. Nestihla to.

Černý mrak rostl stále rychleji, kupil se nad domy a kolem se šířil zápach spáleného dřeva a trávy.

Cizinec pospíchal podél střechy a seskočil na nižší vedlejší budovu. Bez klopýtnutí se přehoupl přes šindele, pokrčil kolena, přeskočil přes římsu a přistál na prašné zemi.

Všichni kolem hlasitě volali jeden přes druhého. Mnozí působili vyrovnaně a drali se k cizinci, zatímco jiní se nejistě drželi stranou. Mladý Luňák štouchl do svého vrstevníka, něco mu zašeptal do ucha a May měla pocit, že v jeho očích zahlédla směs úcty a strachu.

Z přílehlé ulice se ozval hlasitý křik. Po střechách prchali nebeští bojovníci, snažili se před ohněm uniknout do bezpečí nebo zmateně poletovali kolem.

Cizinec se prohnal kolem ní přímo k nebeským bojovníkům. Proboha. May nemohla popadnout dech. Neměl křídla!

Musela se ovládnout, aby kolem zlého znamení nenamalovala ochranný kruh, protože ještě nikdy neviděla někoho, jako je on. Většina zemřela hned při narození nebo je jejich rodiny tajně hodily přes hranice Elydoru do vln, aby ututlaly ostudu.

May své myšlenky rychle potlačila.

„Musíme hned vytvořit skupiny, ať oheň porazíme,“ rozkázala, ale nikdo si jí nevšímal.

Místo toho se všichni dívali na bezkřídleho. Byl tak blízko, že si mohla prohlédnout každý rys jeho obličeje. Pod rozčuchanými tmavými vlasy se blýskaly dvě jantarové oči, které se na ni upřeně dívaly. Jejich krátký oční kontakt byl ale rychle přerušen. Rváč, patrně jménem Dax, vletěl do Mayina zorného pole a namířil si to k bezkřídlemu.

„Luane,“ pozdravil ho a přistál tak těsně vedle něj, že se špičkou pravého křídla téměř dotknul jeho ramene.

May se zachvěla. Nikdo se dobrovolně bezkřídlych nedotýkal – ze strachu, aby neztratil své vlastní peří. Z pouhé té představy se jí udělalo špatně.

Obyvatele Tarrosu to ale očividně netrápilo, zatímco svištěli kolem May. Dokonce se musela vyhýbat, aby o ni nezavadili.

Bezkřídlý stál vzpřímeně uprostřed nebeských bojovníků. Ti se na něj shora dívali a viseli mu na rtech, jako by byl jejich vůdce.

„Daxi, najdi si pár dobrovolníků. Musíte děti, těhotné ženy a staré lidi okamžitě poslat k děrované zdi. Odtamtud se můžou v případě nutnosti dostat přes vodu do bezpečí,“ řekl jasným hlasem.

Mnozí souhlasně přikývli nebo zvedli ruku, aby se přihlásili do Daxovy skupiny.

Bezkrídlý se zadíval na kouřový mrak, před kterým prchali další obyvatelé města. Někteří měli na sobě ještě noční košile, jiní táhli své nejdůležitější věci a snažili se udržet co největší vzdálenost od ohně.

„Shromážděte ostatní u *Opeřeného padoucha*. Potřebujeme každou ruku, aby se oheň nerozšířil.“

„Tak se do toho dáme.“ Dax se odrazil ze střechy a uháněl pryč s několika muži. Zvon by už zaznít nemusel, kdyby všichni obyvatelé čtvrti o nebezpečí věděli. „Bojovníci Ašitů musí i tak dostat zprávu,“ pronesla May hlasitě a zaskřípala zuby. Ještě nikdy v životě se necítila tak ignorovaná a ponížená.

Bezkrídlý na ni letmo pohlédl, zatímco pro ostatní byla stále vzduch, a pokynem ruky vyslal jednoho staršího bojovníka do Zlaté čtvrti. Pak kývl na mladého Luňáka a jeho kamarády.

„Chlapi, mám pro vás důležitý úkol.“ Oslovení mladíci se s dmoucími hruděmi přiblížili.

„Najděte kýble, hrnce a kádě. Potřebujeme hodně nádob na přenášení vody.“

Chlapci horlivě přikývli a odebrali se pryč.

„Ostatní zaujmou postavení a všechny vzbudí, ať oheň nikoho nepřekvapí,“ přikázal bezkrídlý těm, kteří zůstali, a pak zaměřil svou pozornost na May.

3. KAPITOLA

LUAN

„Zapomněl jsem na něco, princezno?“ zeptal se Luan.

Od jeho příchodu se mladá bojovnice zdála mezi ostatními úplně ztracená a teď to vypadalo, že každou chvíli vybuchne.

Pevně sevřela rty a tmavomodré oči jí zajiskřily potlačovaným hněvem. „Neříkejte mi *princezno*,“ sykla přes zaťaté zuby.

Z jejího postoje bylo jasné, že je zvyklá udílet rozkazy, kterým nikdo neodporuje. Luan však už dlouho žádné příkazy neposlouchal.

„Vy mi připomínáte tu pohádku, kterou mi moje máma předčítala, když jsem byl malý... o princezně zavřené ve věži, která nemohla nikam utéct a byla odkázaná na cizí pomoc... Ale následnice trůnu se to týká ještě víc.“

Odtrhla svůj pohled od prostoru za jeho krkem – místa, na kterém u všech ostatních nebeských bojovníků vyčnívala křídla – a znechuceně se mu podívala do očí.

Dřív by mu to vadilo. Dřív by zmizel a ukryl by se. Dnes ho takové chování už neranilo, i když byl pořád černou ovčí společností. Dosud nikdo nepřišel na to, proč se bezkřídlí stále rodí. Luan chtěl to tajemství odhalit. Dokud ho neobjasní, nevzdá to.

V jemné tváři dívky bylo znát, že se v ní sváří rozporuplné pocity. Bojovala sama se sebou a chvíli to vypadalo, že uteče. Nakonec ale zvítězil její smysl pro povinnost.

„Musíme Gluta odlákat,“ řekla chladně, vznesla se jako vír do výšky a zamířila přímo ke kouřovému sloupu.

Luan ji bez váhání následoval. Princezna měla s nebezpečím dost zkušeností a nebylo by rozumné nebrat její znalosti vážně. Utíkal přes střechy a mohutným skokem se přemístil na další dům. Byla rychlá, ale on jí i bez křídel stačil. Chvillemi běžel, chvillemi šplhal, až k hořícímu domu.

Plameny se draly z oken, prokousávaly krov a pohřbívaly dřevěné šindele pod běsnícím žhavým mořem. Vítr vmetl Luanovi do obličeje kouř, který ho pátil v očích a oslepoval ho.

Oheň se šířil po podlaze, vyšplhal po kmenech jediného stromu v okolí a pohltil jeho korunu.

Bojovnice Ašitů se hnala po stopě sazí jako stopařský pes. Luan se zavěsil na prádelní šňůru a rychlostí blesku po ní přeručkoval, aby s May udržel krok.

Stále víc nebeských bojovníků vylétalo do vzduchu, kde je Dax se svými spolubojovníky odchytil a přiděloval k pomocným oddílům.

Od zvonice ojedinele přilétali muži a ženy s nádobami a zápolili s plameny.

„Musíte udělat řetěz,“ zavolala dívka na Luana přes hluk a změt okolních hlasů.

I přes svou nechuť asi už pochopila, že tady s ní nikdo kromě něho mluvit nebude. Ačkoliv Luan neměl křídla, byl jedním z nich. Zloděj, intrikář, vyhnanec, kterému věřili víc než nenáviděné šlechtě.

Rychle předal pokyny dál a uháněl za princeznou. Útok Gluta v jeho městské čtvrti se mu vůbec nelíbil. Na rozdíl od toho prvního – ten mu

přišel vhod, protože se mohl nepozorovaně dostat do Zlaté čtvrti. Na zpáteční cestě si všiml štíhlé postavy v tmavém oděvu ašitských bojovníků směřující do Tarrosu. Hned věděl, že něco není v pořádku, protože z elitní jednotky by nikdo bez pádného důvodu do téhle čtvrti neletěl.

Princezna přeletěla přilehlou křižovatku a zadívala se na náměstí lemované domy.

Rychle se otáčela, aby dobře viděla na celé okolí.

Glut prosvištěl náměstím, narazil do kola vozu a zanechával za sebou doutnající uhlíky.

„Utíkejte se schovat k městské zdi!“ křikl Luan na skupinku dětí, která panicky pobíhala kolem stánků.

Glut najednou změnil směr a narazil do dveří domu, na kterém Luan stál. Dřevo zapraskalo a otřes Luana málem shodil dolů. Jen tak tak udržel rovnováhu, seskočil ze střechy, dopadl na zem a překulil se přes rameno.

Skupina nebeských bojovníků nabírala vodu z vedlejší studny, kterou plnilo úzké potrubí z řeky. Vyděšeně se na něj podívali. Věnoval jim tvrdý, ale povzbudivý úsměv. Strach byl slabostí. Překážkou, kterou si nikdo z nich nemohl dovolit. A on ze všech nejméně.

Glut kmital přes náměstí a pak se zastavil u úzké uličky. Luan se zprudka nadechl. Za ní se nacházela osada dřevěných chatrčí, jejichž ztrouchnivělé zdi by byly pochoutkou i pro tu nejmenší jiskru.

Divoce zagestikuloval na bojovnici Ašitů, která ihned pochopila vážnost situace a zbledla.

„Potřebujeme něco, co odráží světlo,“ zavolala na něj přes hukot plamenů a práci všech, kteří hasili oheň.

Luan se rychle rozhlédl po něčem vhodném.

Nic, jen pár prken válejících se v blátivé kaluži, beden vršících se v pokřivených hromadách a krys vybíhajících ze svých úkrytů.

Zatraceně. Běžel k domu, jehož dveře byly dokořán. Plameny olizovaly obložení a zaprášené dřevo se bortilo, když vnikl dovnitř.

Luan zakopl o převrácenou židli, zapotácel se a narazil do regálu. Sesypaly se na něj pletené lýkové koše a po podlaze se rozkutálela seschlá jablka. Třemi dlouhými kroky přeběhl místnost, popadl promáčknuté víko, které leželo vedle sporáku, a vyběhl ven.

Vypadalo to, že dívka také vnikla do nějakého domu, protože přistála vedle něho se zrcadlem, na kterém se táhla velká prasklina.

„Pojďte za mnou,“ řekla a držela zrcadlo před sebou jako štít. Křídla přitáhla co nejbliž k tělu, aby je oheň nesežehnul.

Společně pádili přes kaluže, vyhnuli se hořícímu stánku a vběhli do uličky. Glut se hnal prostředkem ulice, přímo k dřevěným chatrčím.

„Zachyťte světlo,“ křikla a ukázala Luanovi, v jakém úhlu musí víko držet, aby dosáhl optimálního odrazu.

Cesta se stále zužovala a odrážené světlo se před ní míhalo po zemi, zatímco Luan se lopotil s tím, aby ji napodobil. Zaklel a snažil se to zpropadené víko dostat pod kontrolu.

„Dělejte,“ naléhala panovačně princezna, aniž by zmírnila tempo.

Luan soustředěně stiskl rty a změnil úhel víka. Výsledkem však bylo, že záře zcela zmizela.

„Držte rovně zápěstí,“ poučila ho.

Ulička se zužovala. Princezna chtěla uhnout víc doleva, aby se ho nemusela dotknout, ale bránila jí v tom zeď.

Ach, prosím. Jako by neměli dost naléhavějších problémů. Přešel štíplavou poznámku a zkusil kov znovu nasměrovat.

Glut byl jen tři domy daleko. Malé jiskry padaly na zem jako hvězdičky nebo shořely ve vzduchu. Konečně se mu podařilo vytvořit odraz. Při každém jeho kroku sluneční odraz nekontrolovatelně poskakoval po stěnách domů.

Krátce předtím, než se ke Glutovi dostali, dala princezna Luanovi znamení, zastavila se a vyrovnala zrcadlo jako zbraň.

Záře z víka kmitala po zemi a princezna zamířila odraz ze svého zrcadla na stejné místo. Luan nevěděl, proč Gluta světlo přitahuje, ale fungovalo to. Ohnivec náhle zpomalil a jeho žhavým tělem projel třes.

„Dál doprava,“ přikázala bojovnice a Luan se snažil pokyn splnit.

Glut se třásl, klouzal sem a tam, jako by se nemohl rozhodnout, jestli má pokračovat k dřevěným chatrčím, nebo se pustit za světlem.

„Běž! Běž! Běž!“ vybízel Luan ohnivě tělo. Glut náhle vyrazil kupředu, skočil na odraz a pokusil se ho pod sebou pohrbit.

První, důležitý krok. „Musíme ho odlákat zpátky k tržnici.“ Luan opatrně ustoupil dozadu a posouval odraz.

Bojovnice Ašitů ho hned následovala. „Nic na vlastní pěst!“ vyrazila ze sebe.

Princezna bude muset bezpodmínečně zapracovat na svém tónu. Tohle nebylo k vydržení.

„Jestli chcete čtvrt zachránit, poslouchejte moje rozkazy.“ Luan si odfrkl, poslechl však její příkaz a společně s ní uvedl záři znovu do pohybu.

MAY

May stékal po těle pot a svaly se jí chvěly napětím, když Gluta krůček po krůčku lákala zpět.

„Zaujmut postavení!“ Konečně zazněl přes uličku velitelův rozkaz. Ucítila úlevu, když se bojovníci Ašitů rozestavěli kolem a narovnali štíty. V hrudi ji pálilo, ale teprve teď se odvážila zakašlat.

Společně dotáhli Gluta k tržnici.

Koutkem oka uviděla, jak se bojovníci dívají na bezkřídleho s nedůvěrou a udržují si od něj odstup, jak je to jen možné. Nenechal se tím rozhodit a dál držel svou pozici. Ačkoliv neměl výcvik, musela May uznat, že to dělal dobře a ona by byla bez jeho pomoci ztracená.

Glut sledoval odraz světla a postupoval dál směrem ke králi, který stál na volné ploše mezi pekárnou a studnou.

May se ustaraně podívala na potemnělé nebe. Vítr po něm hnal velký mrak přímo před slunce.

Museli si pospíšet.

May pohnula zrcadlem synchronně s bojovníky lehce doprava a současně přemýšlela o Orasově stavu. Do obličeje mu neviděla, ale ohnutá záda, svěšená křídla a odstávající peří nedávaly tušit nic dobrého.

S bušícím srdcem sledovala, jak se mrak posunuje a světelné odrazy blednou.

Glut se zastavil, chvíli stál na místě a pak se prudce pohnul dál. Tělo připomínající kometu se řítilo k pekárně, narazilo do zdi z hliněných cihel a vymrštilo se zpět.

Bojovníci zaměstnaní hašením vykřikli, upustili nádoby a vylétěli se ukrýt do nebe. Glut kmital mezi stánky, náhle se zprudka otočil a vyrazil přímo k jednomu mladému bojovníkovi.

„Pozor!“ zakřičela May, chlapec se však ani nehnul. Zůstal stát jako přikovaný a vytrštěným očima civěl na Gluta.

May zazněly v uších otcovy výkřiky bolesti a hnaly její tělo vpřed. Byla ale příliš daleko, než aby mohla k mladíkovi dorazit včas.

Dech se jí zadrhl v hrdle. Zbývalo jen pár okamžiků, než se mladý bojovník promění v pochodeň jako její otec a uhoří zaživa. Tuhle situaci už nechtěla nikdy znovu zažít – přesto nedokázala odtrhnout pohled od chlapcova bledého, vyděšeného obličeje.

Glutovi chybělo už jen pár centimetrů, když se nad bojovníkem Ašitů objevil stín bezkřídlého, v poslední vteřině ho strhnul k zemi a ukryl pod sebou.

Glut zavadil o záda bezkřídlého. Plameny se rychlostí blesku zavrtaly do pláště a látka vzplanula.

May uslyšela křik bezkřídlého a automaticky se k němu vrhla. Zaváhala jen okamžik, než se ho dotkla. Zachránil jednoho z jejích lidí. Bylo jedno, zda měl křídla nebo ne, musela mu pomoci. Kvapně se pokoušela strhnout z jeho těla hořící plášť, ale on se vehementně válel sem a tam, takže neměla šanci. Proto ho popadla za ruku, táhla ho vší silou, která jí ještě zbývala, ke studni a strčila ho do ní. Voda vystříkla na všechny strany a do vzduchu vystoupala pára.

Bezkřídlý se omámeně ponořil pod hladinu. I když by se ho raději už nedotkla, naklonila se přes okraj studny a znovu ho chytila. Zmobilizovala své síly, cítila, jak jí svaly bolestivě odporují, a vytáhla muže ze studny na kamennou dlažbu.

Bezkřídlý zachroptěl, rozkašlal se a vyplivl vodu.

Se sténáním a s křídově bílým obličejem klesl vedle studny na všechny čtyři.

„Děkuju.“ Jeho chraptivý šepot byl sotva slyšet.

Oheň vyžral velkou díru do látky jeho pláště, zpod kterého teď prosvítalo spálené maso. May opět zaváhala, pak se odvrátila. Teď už se z toho musí dostat sám. Ona udělala, co mohla. S odhodláním se rozhlédla po Glutovi. Mrak na nebi mezitím odplul a bojovníci Ašitů mohli opět Gluta lákat na odraz světla. Král zabořil prsty hluboko do ohnivce, zapotácel se a přitiskl se k jeho žhnoucímu tělu. Rychleji, než kdy May zažila, nasál jeho sílu do sebe.

Stříbrošedé vlasy se panovníkovi lepily na zpocené čelo, a když zvedl zrak, May mimovolně ucukla, protože jeho oči doutnaly jako žhavé uhlíky.

„Zavolejte léčitele!“ vykřikla, rozhlédla se kolem a hledala příslušného bojovníka Ašitů.

Král pohltil zbytek Gluta do poslední jiskry, která rychle vyhasla.

Vrávoravě se otočil k May, která mu hned spěchala naproti. Nejistě k ní vykročil, zapotácel se a ztratil rovnováhu. May ho stihla zachytit těsně předtím, než se zřítíl k zemi, a opatrně s ním klesla na kamennou dlažbu.

Pot stékal po panovníkových spáncích a jeho hrud' se slabě pohybovala. May zoufale hleděla do jeho obličeje, který jako by zestárl o celá desetiletí. Podobal se zvadlému listu. Tmavé kruhy pod planoucíma očima, tváře propadlé a povislá kůže zbarvená do oranžova.

„May...“ Jeho dech chrčel.

Třesoucí se rukou se po ní natahoval.

„Všechno bude dobré,“ řekla a chytila ho. Jeho kůže horečně zářila, jako by pod ní pulzovala síla Gluta.

Léčitel k nim přiběhl a sklonil se nad nimi, ale král Oras jen jemně zavrtěl hlavou. May mu chtěla odporovat. Chtěla, aby si nechal pomoci.

Jemným tlakem ji přidržel a na čele se mu zatřpytila zakřivená runa plamene, znak královské moci. Pomalu otevřel dlaň druhé ruky, v níž ležela šachová figurka. Malý král z obsidiánu, kterého rozehvěle podal May. Srdce se jí ještě víc sevřelo. Byl to symbol jejich přátelství. Znamení blížícího se konce.

Zasténal, znovu otevřel suché rty.

„Ochraňuj město.“

Z těla mu jako světlušky stoupaly drobné světelné jiskry a z koutku úst se mu řinula krev. May se bolestí stáhla hrud', zatímco pevně objímala jeho i malou figurku.

„Slib to,“ vydechl. May přikývla, nebyla schopná vydat ani hlásku. Runa na králově čele naposledy zlatě zaplápolala a vzápětí stejně jako lesk v jeho očích navždy vyhasla.

Něco v May se zlomilo, roztráštělo se na tisíc střepů, které už nikdy nepůjdou slepit dohromady.

„Prosím, ne,“ šeptala zmučeně, když k sobě tiskla panovníkovo tělo. Jeho život vyhasl v jejím náručí. Obklopil je nespočet zářících částíček. Tolik světla, až May musela zavřít oči. Po obličejí jí přejel jemný proud vzduchu jako němé rozloučení. Pak zmizel. Navždy. V nekonečném nebi.

Omámená May otevřela oči. Ještě před několika vteřinami její ruce držely tělo krále Orase, teď objímaly jen vzduch.

Po obličejí jí stékaly slzy.

Plakala.

Před očima všech.

Vzlykající, zlomená královna, která nebyla připravená nechat odejít dalšího milovaného nebeského bojovníka.

Ale teď nebyl čas na smutek ani prostor na bolest. May byla následnice trůnu, vládkyně, která musela být obyvatelům Elydoru oporou a chránit je před ohrožením. Na tento okamžik se připravovala dlouhá léta a vydá ze sebe to nejlepší, i když ji bolest zaplavila jako tmavá vlna.

Pomalou zvedla hlavu, utřela si rukávem oteklé oči a pevněji sevřela figurku. Okolo se ozýval vzrušený šepot a v obličejích ašitských bojovníků se zračil strach. Jejich pohledy neklidně kmitaly sem a tam, ztrácely se někde za May. Vzchopila se.

Davem, který se kolem ní shromáždil, se rozlehl šum. „Ať žije král,“ zazněl nesmělý hlas.

Cože... May se podrážděně otočila. Ašitští bojovníci na rozdíl od obyvatel čtvrti šokovaně mlčeli.

„Ať žije král!“ Jako lesní požár se výkřik šířil po celém Tarrosu. Stále hlasitěji a hlasitěji. Stále silněji. Nezastavitelně.